

[Krag.]

om Munden og det lune Blink i Øjet siger jo til alle og til alle Sider: Fryd jer ikke over al Maade, og henfald slet ikke i Ruelse over alt dette, thi det turde, for at tale med den svenske Præst, være, om ikke Løgn alt sammen, saa dog Sandhed med meget, meget stor Modifikation.

Det ærede Medlem fortalte os jo, at Regeringen havde ingen Dumheder begaaet, ingen slette Handlinger; der var blevet Ro i Landet, sagde det ærede Medlem, og denne Ro var kommet, da Venstreregeringen forsvandt. Og det frydede det ærede Medlem sig over. Han sagde for en Tid siden ved et Møde ude et Sted paa Sjælland: Lad der nu være Ro, lad der nu være Fred, det gaar jo saa udmærket godt alt sammen. Og der er jo Ro, det skal indrømmes. Men der er somme, der vil se Aarsagen dertil et helt andet Sted end det ærede Medlem Hr. Hans Nielsen. Somme vil mene, at Roen skyldes dette, at de, der før trakterede den store Tromme, saa at Trommehinderne var ved at sprænges i dette Land, nu sidder og blæser paa Hyrdefløjte fra Regeringsbanken. Ja, Meningerne derom kan være delte; jeg tror nu imidlertid, at det ikke vil være vanskeligt at fremskaffe et Flertal for den sidste Anskuelse. Og naar nu det ærede Medlem siger, at Regeringen har ingen Løfter brudt, ja, saa vil jeg dertil sige, at hvis det ærede Medlem var i Stand dertil, saa burde han vende Blikket mod sig selv og sin nye Virksomhed som Chef for Landmandsbankens Afviklingskasse, thi det ærede Medlem staar jo virkelig som Legemliggørelsen af et Løftebrud, begaaet af den højt-ærede Statsminister overfor Rigsdagen. Der er vist intet Medlem i dette høje Ting, som ikke erindrer de Spørgsmaal, der i Forbindelse med Ledelsen af Landmandsbankens Afviklingskasse blev rettet til den højt-ærede Statsminister, og heller ingen er i Tvivl om, hvad Svaret gik ud paa, hvorledes dette kategorisk sikrede Rigsdagen en fortsat Embedsmandsledelse af denne Kasse, som Statsministeren udtalte nærmest maatte betragtes som en Statsinstitution. Men det er jo gaet ganske modsat. Embedsmanden, Departementschefen, forsvandt, og Redaktøren, det ærede Medlem Hr. Hans Nielsen, sidder nu i hans Stol. Og hvad er Aarsagen? Ja, derom er jo ingen i Tvivl. Aarsagen er denne, at der skulde skaffes, for at tale i Regeringspartiernes Sprog i saadan Sammenhæng, et Ben til de Radikale. Partiet, som uden andet Vederlag end de tre Ministre havde solgt sin Politik til det overmægtige Socialdemo-

krati, solgt den til en Pris, som jo meget sandsynlig vil vise sig at være i Stedet for et Aktiv en slem Passivpost paa Regnskabet, men jo ogsaa formentlig solgt den til en Pris, som var Udtryk for, hvad den var værd, skulde nu naturligvis have en Godtgørelse, og saa var det da ganske rimeligt, at denne dalede ned paa selve Opfinderen af Regeringskoalitionen. Derfor siger jeg til det ærede Medlem Hr. Hans Nielsen, at det gaar ham, som det saa ofte gaar, at i Stedet for at søge ude omkring for at finde Begrundelsen for et eller andet saare beklageligt bør man undertiden rette Blikket mod sig selv. Havde det ærede Medlem ved denne Lejlighed gjort dette — om han er i Stand dertil, ved jeg ikke; dertil kræves visse Forudsætninger, som jeg ikke ved, om det ærede Medlem besidder —, men havde det ærede Medlem gjort det, vilde han ikke have fremsat den Udtalelse, jeg her har opholdt mig ved.

Det var i øvrigt ganske morsomt at se, hvorledes det ærede Medlems fine Næse vibrerede af Væmmelse over den Krostueluft, som omgiver mig. Tænk en Gang, jeg har fremsat en Udtalelse om de Farer, som Fremtiden rummer for Parlamentarismen, hvis Partisplittelsen i Folket fortsættes i Ly af et misforstaaet Retfærdighedskrav! I denne Forbindelse har jeg peget paa, at Valgloven virker splittende og ikke samlende. Jeg var forberedt paa konservativt Mishag, men oprigtig talt ikke paa det ærede Medlem Hr. Hans Niensens, thi det ærede Medlem ved jo meget godt, hvorledes jeg ønsker Valgloven ændret. Forslag dertil har jeg gentagende som ansvarlig fremsat, og de giver slet ikke Rum for det ærede Medlems Indignation og omgiver aldeles ikke mig med Antydning af den Duft, som det ærede Medlem mente at kunne føle i sin Næse. Hvis det ærede Medlem mærker noget saadant, som bringer ham — det forstod jeg — til at længes efter Tropernes krydrede Luft, maa det være den Luft, som omgiver ham selv, som udgaar fra de Midler, han og hans i Almindelighed anvender i Agitationen, eller ogsaa maa det være selv Æsen fra den Røge, det ærede Medlem forleden ofrede paa Regeringsalteret, for ganske oprigtigt talt, den stinkede fælt. (*Hans Nielsen*: Det var jo et Citat fra de konservative Blade!). Jeg forstod, at det ærede Medlem med Glæde citerede det, og at det ogsaa var Udtryk for, hvad det ærede Medlem mente.

Om Færø-Problemerne og de Kræfter, der rejser disse Problemer, har det ærede Medlem Hr. Hans Nielsen jo talt meget stærke Ord. Dommen over Hr. Patursson